

len i denne Retning kunne støttes paa, at Statsrevisionen jo egentlig kun bestaar for det enkelte Aar, altsaa opløser sig, naar Beretningen er afgiven. Jeg erkjender imidlertid dog, at der fra Rigsdagens Side ialtfald kan være Grund til at gaa ud fra, som en Mulighed, at en Tilbageførelse maatte kunne finde Sted. Men et Andet er, at denne Tilbageførelse, naar den beslattes, ikke vilde kunne ske efter det ene Things Beslutning alene, men at der maatte være en overensstemmende Beslutning af begge Things, og det var ogsaa netop derfor, at Mindretallets oprindelige Forslag ikke egnede sig til at komme under Afstemning, idet det var midt under Landstingets Behandling, at Tilbageførelsen alene fra Landstingets Side skulde ske. Saafremt den Beslutning, som Mindretallet tilraader, maatte blive tagen her ved denne 1ste Behandling, og ligeledes naar Sagen gaar til 2den og sidste Behandling, vil Forslaget først være at sende til Folkethinget, og det vil der være at afgjøre, om man slutter sig til en saadan Tilbageførelse eller ikke, og derpaa maa Sagens videre Skæbne bero. — Jeg skal nu paa en gang sætte Sagen i sin Helhed under Forhandling, altsaa hvad der fra Udvalgets Side foreligger saavel fra Flertallet som fra Mindretallet, men det er selvfølgelig, at, naar vi kommer til Afstemning, stemmes der først over Mindretallets Indstilling, og kun saafremt denne forkastes, stemmes man over Flertallets. — Vi gaa altsaa til Sagens Forhandling; den ærede Ordfører for Flertallet har

Ordføeren (Rump): Naar der fra Statsrevisorerne for det foreliggende Statsregnskab er fremkommen ikke mindre end 176 Indstillinger, naar Statsrevisorerne kun med Hensyn til et forholdsvis lille Antal af disse Indstillinger have været enige, medens de med Hensyn til de fleste staa i et større eller mindre Modsetningsforhold til hinanden, naar de to Revisorer (Høgsbro og Hørup) have set sig foranledigede til at give en udførlig Udvikling af Grundlaget for deres Opfattelse af Statsregnskabet, medens de to andre Revisorer (Dinesen og Dresing) om denne Udvikling udtale, at den er dels urigtig, dels ikke tilstrækkelig udtømmende, og paa den anden Side Revisorerne Høgsbro og Hørup have fundet de to andre Revisoreres Fremstilling af deres Partier saa libet tilfredsstillende, at de have ment dertil ikke at kunne knytte deres særlige Indstillinger, naar endelig Udvalgets Mindretal har fundet Statsregnskabet saa ufuldstændigt belyst af Statsrevisorerne, at det mener, at man maa

vise det tilbage til Statsrevisionen, medens Flertallet har fundet det tilstrækkeligt behandlet, men dog ikke har ment at kunne følge enten Høgsbro og Hørup eller Dinesen og Dresing, ja ikke engang har kunnet følge Statsrevisionen paa de Punkter, hvor de have været enige, maa der naturligvis være en ganske særlig Grund hertil, og denne særlige Grund er den, at her foreligger at Statsregnskab, som ikke er opgjort paa Grundlag af en almindelig Finantslov, men udelukkende slutter sig til den midlertidige Finantslov af 1ste April 1881, som kun var bestemt til at gjælde for en ganske kort Tid, indtil den afløstes af den ordinære Finantslov, men ved to senere Love blev forlænget først paa bestemt og senere paa ubestemt Tid, indtil der maatte komme en ordinær Finantslov, som imidlertid udeblev. Hvad der har fremkaldt disse modstaaende Indstillinger, disse Meningsforskjelligheder, kan Alt føres tilbage til tvende Spørgsmaal, det ene: Hvad er bevilget ved den midlertidige Finantslov, det andet: Hvorledes skal Rigsdagen stille sig med Hensyn til de Udgifter, om hvilke det maa anses givet, at de falde udenfor den midlertidige Finantslov, eller om hvilke dette dog kan omtvistes. Jeg skal behandle det førstnævnte Spørgsmaal først og senere frembringe det andet, naar jeg kommer til at tale om de enkelte Partier af Statsrevisorerne's Indstillinger.

Det første Spørgsmaal er altsaa, hvad der falder ind under den midlertidige Finantslov. Den midlertidige Finantslov bestemmer, at Regjeringen kan afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog saaledes, at de paa det fremlagte Finantslovsforslag opførte Hovedsummer og særlige Poster ikke overskrides. Lovforordningen falder i to Dele, først en Hovedregel om, hvilke Udgifter Regjeringen kan afholde, nemlig de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dernæst en denne Regel begrænsende Forskrift, nemlig at de Summer og særlige Poster, som findes paa Finantslovsforslaget, ikke maa overskrides. Den Hovedreglen begrænsende Forskrift har det Fortrin fremfor Hovedreglen, at den er tilstrækkelig detailleret, idet den henviser til de enkelte Hovedsummer og Poster, som findes paa Finantslovsforslaget. Anderledes forholder det sig med Hovedreglen; i Stedet for de mange detaillerede Bestemmelser, som de ordinære Finantslove indeholde med Hensyn til de enkelte Udgiftsposter, give de midlertidige Finantslove en kort almindelig Regel. Spørgsmaalet bliver da, hvad der falder ind under denne almindelige Regel. De to Revisorer Høgsbro og Hørup have ladet sig